

İÇİNDEKİLER

Her şey yavan	3
Bu akşam müzik yok	5
$1523 + 96 = \dots$	7
Kafa yor Fatma, kafa yor!	9
Her şey biter	10
Mina haykırıyor, Levent tartışıyor	11
Selin mi, Karolin mi?	13
Bu ne güzellik!	15
Kurnazlar hapisanesi	17
Herkesin zevki kendine	19
Herkesin fikri kendine mi?	21
Sizinle gelebilir miyiz?	23
Anlaştık!	26
Dümdüz gitmek olanaksız	28
Fikrini değiştirdin mi?	30
Aa, korkak tavuk!	31
Ölüm tehlikesi	33
Televizyonda öyle dediler	33
Herkes yürüyüşe!	35
Evet mi, hayır mı?	37

Her şey yavan

"Futbol oynamak ister misin?"

"Olur, tamam."

"Yoksa bir değişiklik yapıp, kart mı oynasak?"

"Tamam."

"Pişti mi, pis yedili mi?"

"Nasıl istersen."

"Hımm... yani, o zaman, pişti?"

"Olur."

"Hava güzel, dışardaki masada oynayalım."

"İyi fikir."

"Sonra da sinemaya gidebiliriz."

"Tamam."

"Ben çizgi film izlemek istiyorum, ya sen?"

Sorunun yanıtını tahmin etmek zor değil... Ama Leo artık dayanamıyor. Akşam annesine ve babasına, "Oktay beni sinir ediyor, her şeye sürekli evet diyor, her zaman benimle aynı fikirde, bir süre sonra bu çok sıkıcı oluyor," diye yakınıyor.

Leo siyasetten, kızlardan, öğretmenlerden, müzik gruplarından, balinaların neslinin tükenmesinden falan konuşmayı seviyor. Ama Oktay'la gerçek anlamda sohbet etmek olanaksız: Oktay onunla hep aynı fikirde. Leo sıkılıyor, her şeyin zevksiz ve yavan olduğunu hissediyor. Oktay'ın ona, "Bu konuda kesinlikle aynı fikirde değilim," dediğini duymayı hayal ediyor. Böylece nihayet, dişe dokunur bir şeyler konuşulurdu!

Bu akşam müzik yok

Piyanist, çalmayı ansızın bırakıp ayağa kalkıyor.

"Hayır, hayır, hayır. Çok erken giriyorsun," diyor şarkıcıya.

Baştan alıyorlar.

"Katılmıyorum," diyor trompetçi. "Asıl sen yavaşsın."

"Bence, daha da yavaşlamamız gerek," diye söze karışıyor gitarist.

"Abartma," diye araya giriyor baterist, "o zaman da ritim kalmaz."

"Mesele, ritim meselesi değil," diye bağıriyor viyolonselci.

Her müzisyenin kendi fikri var. Bir müzik parçası farklı şekillerde yorumlanabilir, çok normal.

Şarkıcı oturup kollarını kavuşturuyor:

"Bu şekilde söylemek benim seçimim."

"Bu şekilde çalmak da benim seçimim," diyor piyanist.

"Bu şekilde çalmak benim seçimim," diyor gitarist.

"Bu şekilde çalmak benim seçimim," diyor baterist.

"Bu şekilde çalmak benim seçimim," diyor viyolonselci.

"O halde ne yapıyoruz?" diye soruyor trompetçi.

Salonda büyük bir sessizlik.

Her biri kendi seçiminde ısrar ederse ne olacak? Her biri, tıpkı kimsenin giremediği, kapıları sıkı sıkı kilitli bir evdeymiş gibi, kendini düşüncesi-ne hapsederse ne olacak? Hiçbir şey. Hiçbir şey olmayacak: Ne müzik, ne de konser!

$$1523 + 96 = \dots$$

"1519," diye yanıtlıyor Sedef.

"Hayır," diye bağıyor Rasim, "1618 eder."

Aden parmak kaldırıyor: "1619," diyor.

Öğretmen, sonucu tahtaya yazıyor: 1619.

"Katılmıyorum," diyor Fatma.

Bütün sınıf gülüyor.

Öğretmen sert bir sesle, "Fatma, yeter!" diyor.

Fatma'nın böyle bir şey söyleyemeyeceğini hepimiz gayet iyi biliyoruz.

Bir toplama işleminde yalnızca tek sonuç vardır. Herkes için, bütün dünyada aynı sonuç geçerlidir. Matematikte anlaşmazlık uzun sürmez: Er geç, doğru sonuç bulunur; bazıları haklı, bazıları haksız çıkar.

Tarih dersi sırasında, Fatma yine başlıyor.

Öğretmen, Napolyon'dan söz ederken,

Fatma parmak kaldırıyor:

"Öğretmenim, Napolyon'dan söz etme şeklinize katılmıyorum."

Sınıfta sessizlik. Herkes Fatma'nın başına nasıl bir ceza patlayacağını merak ediyor.

Ceza yok.

Öğretmen, insanların dünyasının matematik dünyasıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyor: İnsanların dünyasında bir tarafa haklıları, bir tarafa haksızları ayıramazsınız. Kimileri için güzel olan, kimileri için çirkindir; bazıları için ilginç olan, diğerleri için o kadar ilginç olmayabilir; zalim, iyi ya da kötü de öyle...

Burada adil bulduğumuz ama başka yerde haksızlık sayılan şeyler vardır; bugün yasak olan şeylere yarın belki de izin verilir... Kesin doğrular bulunmaz.

İnsanların dünyasında, herkesin üzerinde anlaşacağı kesin doğru bir yanıt yoktur.

Kafa yor Fatma, kafa yor!

Öğretmen, Fatma'ya dönüp, neden aynı fikirde olmadığını soruyor.

"Napolyon binlerce insanı yemeksiz, botsuz, kalın giysileri olmadan, karda kışta savaşa sürdü. Onun yüzünden binlerce insan öldü."

"Peki, sence bütün bunlar, onun Fransa için yaptığı iyi şeyleri silip atar mı?" diye soruyor öğretmen.

Fatma, "Evet, tabii ki," demek istiyor. Düşünüyor.

Öğretmen, "Biraz kafa yor Fatma," diye onu yüreklendiriyor.

Sınıfta parmaklar kalkmaya başlıyor.

Fatma kafa yoruyor, savunacak fikirler arıyor, düşüncesini destekleyen nedenler araştırıyor. Tıpkı, araştırmacı bir arkeoloğun toprağı kazması gibi...

Anlaşmazlıklar, işte bu yüzden yararlıdır:

